

העץ הבוכה / שחר כהן-איזה

(מעובד מתוך "עץ הדובדבנים")

אמרו חז"ל: "כשגודעין את העץ הוא בוכה, ובכיו הולך מקצה העולם עד קצהו, אך קולו לא נשמע..."

השמעתם, ילדים, מימיכם על עץ בוכה?

אני שמעתי. הסכיתו, וְאָסַפְר לְכֶם אֶת סִיפּוֹר "העץ הבוכה". לסבי הייתה חצר מטופחת, ובפינת החצר, על שפת הגדר, צמח לו עץ תות יפה וירוק, עץ עתיק יומין שזכור לי עוד מימי ילדותי. אהבנו את העץ – לשחק בין ענפיו, להסתתר בצלו, ולאכול את פירותיו המתוקים. והנה בוקר אחד הגיעו פועלים ובידיהם גרזנים, מסורים ומזמרות. "באנו לגדוע את העץ," אמרו מיד ללא היסוס ובלי הקדמות. "אנו רוצים להרחיב את הכביש, והעץ מפריע." סבא יצא בריצה מהבית והתחיל להתווכח עם הפועלים, וכל הילדים ניצבו סביב העץ כחומת מגן ולא נתנו להם להתקרב אליו. הפועלים עזבו בהבטיחם שלמחרת ישובו בלויית תגבורת כדי לגדוע את העץ. באותו הלילה, כשכולם כבר ישנו, לא הצלחתי להירדם. שמעתי קול בכי עמוק, בכי של רשרוש עלים וענפים. הלכתי אחר הקול, והגעתי לעץ התות העתיק, שעמד בפינת החצר על שפת הגדר. עמדתי לידו, ליטפתי את גזעו והבטחתי לו: "אילני היקר, לעולם לא ניתן לגדוע אותך. אנא, אל תבכה..."

משלחת שכנים, ובראשם סבא, מיהרה השכם בבוקר אל בית העירייה כדי לבטל את רוע הגזרה, והילדים נשארו ליד העץ כדי להגן עליו, כפי שהבטחתי. כעבור שעות אחדות הגיע שליח מטעם "החברה להגנת הטבע", ועמו נציג "רשות הגנים", והם סייעו לנו בביטול הגזרה.

העץ ניצל! בלילה ההוא נרדמתי וחיוך על שפתיי, לא לפני שנפרדתי בברכת "לילה טוב" מעץ התות שאהבתי. ואני יכול להישבע שראיתי את העץ מחייך אליי, מרכין את צמרתו ולוחש: "תודה!"